



## בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5356/14

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין  
כבוד השופט ע' פוגלמן  
כבוד השופט מ' מזוז

המערער: חיים כהן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים מיום  
23.06.2014 בתיק פח-005085/02

תאריך הישיבה: כ"א בתמוז התשע"ה (08.07.2015)

בשם המערער: עו"ד דוד ברהום  
בשם המשיבה: עו"ד תמר פרוש; עו"ד אביטל ריבנר-אורון

### פסק-דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

א. הפרשה דנא ראשיתה הסדר טיעון בעבירות מין שנחתם עם המערער ב-2003 בעקבות עבירות מין בשנים 1989-1993, ושכלל שתיים וחצי שנות מאסר וכן קנס ופיצוי משמעותי (216,000 ₪) למתלוננת. המערער הודה והורשע, אך בטרם נגזר דינו נמלט מאימת הדין, והוחזר ארצה בעקבות הליכי הסגרה ב-2013. בינתיים שילמה המדינה למתלוננת פיצוי בסך של 350,000 ₪, בשל אי עיכוב יציאתו של המערער מן הארץ.

ב. בית המשפט המחוזי, בהחלטה מיום 7.5.14, פיצל את התיחסותו לתיק במובן זה שקבע כי ההרשעה על כנה – אך יתקיים טיעון מחדש לעונש. בעקבות זאת נגזר הדין ביום 23.6.14 לשש שנות מאסר, קנס בסך 40,000 ₪ ופיצוי בסכום מועט למתלוננת.

ג. הערעור מכוון בראש וראשונה נגד הפיצול, והטענה היא כי היה מקום להותיר את הסדר הטיעון על כנו כמות שהוא, לרבות העונש. המערער נשען על בג"ץ 218/85 ארביב נ' פרקליטות מחוז תל-אביב פ"ד (2) 393, שלפיו על המדינה לקיים הבטחה שנתנה בהסדר טיעון, אלא בנסיבות מיוחדות, שכנטען אינן כוללות את ענייננו, שכן המערער מילא חלקו על-ידי הודאתו, ונוצר לו אינטרס הסתמכות. המערער מבקש להבחין בין מקרה זה לדנ"פ 1187/03 מדינת ישראל נ' פרץ פ"ד נט(6) 281 שעניינו שינוי בעמדת המדינה בערכאת ערעור. נטען איפוא כי יש לקיים את ההסדר לעניין העונש, לחלופין נטען כי יש לבטל את ההרשעה, אף כי ברי למערער שהדבר אינו מעשי כיום. נטען גם כי העונש מחמיר מדי.

ד. לשיטת המדינה – הנשענת אף היא על עניין ארביב – ניתן לסטות מהסדר טיעון אם מחייב זאת האינטרס הציבורי, תוך איזון בין אמינות המדינה, הגשמת תכליתו של המשפט הפלילי והאינטרסים של הנאשם. לשיטת המדינה, הודאתו של המערער מחייבת אותו, אך התנהלותו שלו היא שגרמה לשינוי עמדתה העונשית, והקלות שניתנו לו בעבר אינן עומדות עוד כיום. לשיטת המדינה אין העונש הנוכחי בעל חומרה יתרה.

ה. בא כוח המערער טען כדרכו כל הניתן, אך לא נוכל להיעתר לערעור. בסופו של יום, להסדר הטיעון במקרה דנא היו שני חלקים, ההודאה והעונש. המערער הודה תוך הבנה מלאה של הודאתו, ואין ההודאה בחינת "תכנית כבקשתך". החלק השני – הסדר העונש – לא הופר על ידי המדינה אלא על ידיו, והוא אינו יכול איפוא להסתמך עליו. הפרתו סיכלה את ההסכם בתחום זה, וכאמור גם בהלכת ארביב, נוצרו נסיבות המאפשרות למדינה חזרה מן ההסדר. הנסיבות עומדות גם ביסוד ההכרעה דנא על-ידינו: היעדרות למערער להחזרת הסדר הטיעון על כנו, משמעה כי אין כל משקל להימלטותו ולעשיית פלסטר על-ידי מאכיפת הדין. היעדרות לביטול ההרשעה משמעה בנסיבות זיכוי, וחוטא יהא נשכר. אין בית המשפט, מנהג שוטה שבעולם, יכול לקבל את זה או את זה. העונש שנגזר, על פי נסיבות הפרשה שהיו קשות, אינו מוגזם. על כן איננו נעתרים לערעור.

ניתן היום, כ"א בתמוז התשע"ה (8.7.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה